

ВИТАЛИЙ ПИЩЕНКО

РЕКЛАМЕН ПРОСПЕКТ

Превод от руски: Васил Димитров, 1993

chitanka.info

ПРОЛОГ

От детската стая се разнесе приглушен шум. Господин Пигинс — журналист на случайна практика, тежко въздъхна и поглеждайки към притворената врата, страдалчески изви: „Март!“ Госпожа Пигинс мигновено изникна на прага. Видът ѝ бе като на току-що слязла от корицата на списание „Образцова домакиня“, а ароматът на кафе, разнасящ се от нея, вдъхна известно спокойствие в разстроена душа на господин Пигинс и той смени недоволния си тон с капризен:

— Марта, това на нищо не прилича! И то когато си блъскам главата как по-добре да изпълня поръчката на сър Арчибалд Гудуин... Знаеш ли какво означава поръчката на сър Арчибалд Гудуин?

— Това сигурно е нещо твърде почетно, скъпи — неуверено каза съпругата.

— Твърде почетно! — саркастично изхихика господин Пигинс. — Това е дяволски почетно и освен това е дяволски изгодно. Не знам как бихме живели, ако не изпълня поръчката на сър Гудуин. И когато се старая да измисля нещо...

От детската стая отново се разнесе приглушен шум и боричкане.

— Ето! Ето! — завика господин Пигинс. — Чуваш ли?

— Не се вълнувай, скъпи — успокой го госпожа Пигинс. — Ей сега ще стане съвсем тихо. Нашият Бил донесе от детската градина някакъв нов уестърн с много смешно название — „Питката“. В детската градина Бил е чакал цяла седмица да му дойде реда да го вземе.

— Сигурно пак за Синия Обесник? — изръмжа господин Пигинс.

— Не, не, скъпи. Наистина, не слушах внимателно, но струва ми се, че става дума за гангстерска банда, която преследва едно мило момче..., а то им казва: „От баба избягах, от дядо избягах...“ В края на краищата го изяждат.

— Б-р-р — потрепера господин Пигинс. — Дявол знае какво дават днес на децата да четат. Впрочем, какво казваш — гангстерите

преследват момчето... а то: „От дядо избягах, от баба избягах...“ Тук май че има нещо... Хм!

Господин Пигинс замислено се загледа в тавана. Госпожа Пигинс го наблюдаваше с уважение.

— Виж какво — дланта на господин Пигинс решително удари по дръжката на креслото, — донеси го тук този... бестселър. Бил все едно трябва вече да спи...

ПЪРВА ЧАСТ

— Не го ли намерихте?

Франческо Дядото се пресегна към „Гудуин“-а 26-и калибър, но си спомни колко му струва всеки донесен от Албан патрон. Франческо Дядото бе пестелив човек и това спаси живота на Джузепе Бабата.

— А в страничните улички проверихме ли? — Старият Франческо обичаше понякога да блесне с ерудицията си.

— Търсихме — съкрушено се кълнеше Джузепе, — проверихме всички бардаци, игрални домове, кръчми, пътьом отворихме и пет сейфа. Никъде го няма... Като че ли в замята е потънал! Но операцията донесе печалба — осем хиляди шестстотин двацет и четири долара и деветнайсет цента...

— Осем хиляди! — ръката на Франческо Дядото се протегна към „Гудуин“-а 26-и калибър, но той си спомни, че в съседната стая си играе тригодишният му правнук. Неочакваният изстрел можеше да изплаши малкия и това отново спаси живота на Джузепе Бабата.

Дядото имаше причини да е недоволен. Почти месец Албанското отделение на „Коза ностра“ подготвяше операцията по израждането на сейфа на Голямата Планетарна банка. На участниците в акцията бе прочетен курс лекции по дванайсетчасова програма, а в резервата за аборигени бяха проведени три репетиции. Всичко бе преминало идеално. Всичко, освен финалът. Сейфът се оказа празен като квартална църква по време на футболен мач за Купата на Галактиката. Всичко се обясняваше от една записка на лош френски: „Мерси, Джими Питката.“ Не, всесилният Франческо Дядото съвсем не бе против самостоятелността. Бог е свидетел, че сръчният Питката даже бе симпатичен на престарелия мафиоз. Но защо новакът не бе поделил с него плячката си? С това Дядото не можеше да се съгласи — та нали той претендираше само за 70 на сто от съдържанието на сейфа, като щедро оставяше на Питката почти една трета!

— Шефе — нерешително произнесе Бабата, — може би трябва да се обърнем към детективската фирма на Гудуин? Във всеки случай

щях да повикам...

„Мафиози да търсят помощ от детектив!“

— Викай го — мрачно отвърна Дядото.

В кабинета беззвучно се появи човек с такава незабележима външност, че Франческо Дядото се усъмни в неговото съществуване.

— Господин Гудуин? — мрачно се осведоми старият Франческо.

В погледа на детектива се мярна сянка на удивление.

— Кантората на господин Гудуин XXII се намира на планетата Земя. Искате да разговаряте с него лично ли?

— Да, точно това именно исках... — раздражено отвърна Дядото.

— Мисля, че господин Гудуин би могъл да ви приеме едва в края на текущото столетие — безцветните очички на детектива внимателно огледаха измачканата от живота фигура на Франческо Дядото, — в краен случай правото ви на ред ще премине към вашите наследници.

Франческо Дядото се пресегна към „Гудуин“-а 26-и калибър, но си спомни, че този тип сам бе дошъл в дома му. Франческо Дядото беше благороден човек и това спаси живота на детектива.

— Фирмата, в която имам честта да служа — каза агентът, като използва предоставената му възможност да доживее до естествената си смърт, — е основана от Арчи Гудуин — сътрудник на великия Ниро Уулф, съвременник на знаменитите детективи Мегре, Еркюл Поаро и Мартин Бек. Първият закон на гениалния Гудуин, оглавил фирмата, след като Ниро Уулф съсредоточи всичките си усилия в отглеждане на медоносни орхидеи за пчелите на своя приятел Шерлок Холмс, гласи: „Фирмата «Арчи Гудуин» не дели хората на бедни и богати. Наш клиент може да стане всеки, който се съгласи да плати сума, равна на два процента от очакваната печалба.“ Ще ви съобщя адреса, на който се крие Джими Питката, веднага щом благоволите да подпишете чека.

Дългът на Джими Питката към Франческо Дядото се увеличи с още половин милион долара.

ВТОРА ЧАСТ

— Какво, малкия? — Франческо Дядото почти ласкаво гледаше Питката, — не е хубаво да се лъже, нали! И без това сам не можеш да изхарчиш всичките пари. Къде са те?

Питката криво се усмихна в отговор.

— Не е хубаво да се мълчи, малкия! Нелюбезно е. А и какъв е смисълът? Та нали все едно ще те заставя да говориш.

Устните на Питката потрепнаха. Усмивката му се оказа неочаквано ослепителна.

— Ай, ай, ай! Зъбките ти са брилянтони! Ето ги и паричките. Нали няма да седнеш сега да твърдиш, че майка ти е умеела да ражда такива скъпи дечица? А сега ми ги дай тук. Страшно ми се иска да погледна отблизо това чудо!

Питката се усмихна още по-широко.

— Опитай се да ги вземеш, ако можеш — и той с издевателски тон изрецитира: „Изкуствените челюсти на отделението към фирмата «Гудуин» са снабдени с антиразтварящо се устройство и с приспособление за защита на зъбите от избиване. В случай на гибел на притежателя на челюстите брилянтоните зъби чрез необратима кристална реакция се превръщат в графит.“

Франческо Дядото се усъмни, че откриването на едно местонаходище на графит ще го обогати достатъчно и това спаси Джими Питката от преждевременна кончина.

— Виж го ти колко е нагъл — мрачно процеди Дядото и кимна на Джузепе Бабата. — Гълъбче, поговори с младежа. Само не до смърт...

Мръщейки се, Джузепе Бабата тръгна към Питката, играейки си с чудовищните си бицепси, замахна с всичка сила... и Франческо Дядото глухо изохка зад гърба му — юмрукът на Джузепе Бабата го бе засегнал по физиономията.

— Шефе, без да искам! — изплашено завика Бабата.

И само това, че Франческо Дядото си бе затворил очите от болка и не можеше да напипа кобура си, спаси за пореден път живота на

Джузепе Бабата.

Питката не можеше да търпи левитацията. Кратките минути на свободен полет винаги водеха при него до засилващ се дискомфорт в собствения му стомах. Но по-добре е да глътнеш две таблетки „гудуинсептол“, отколкото да ти наместват счупените ребра. Джими бе човек на делото и се хвърли през прозореца, без да се замисля.

След половин час минизвездолетът на Питката се гмурна в първата му попаднала черна дупка.

ТРЕТА ЧАСТ

Планетката се стори на Джими Питката достатъчно уютна. На нея имаше достатъчно зряла цивилизация с кръчми и игрални домове. В това, че Франческо Дядото нямаше да може да организира след него потеря, Питката бе уверен, а от разделени един по един гангстери не се боеше.

Първият преследвач попадна пред очите на Питката след седмици неуспешни опити да определи достойнствата на опияняващата напитка „Гуд“ в сравнение с изтрезняващата напитка „Уин“. Арнолд Заека стоеше на входа на кръчмата и големите му уши леко потрепваха.

— Ти ли си, Питка — умилкващо започна Заека, — човек като теб не би се карал с шефовете, нали? Все едно, от това нямаш никаква полза. Шефът казва, че ако оправяш стъклото на прозореца и платиш болничните разходи на Джузепе Бабата, ще ти прости. Чуваш ли, Питка?

Тежката бутилка „Гуд“ се пръсна от удара по темето на Арнолд Заека.

— От Дядото избягах, от Бабата избягах, та от теб ли няма да избягам, Арнолд — тихичко си запя Джими, насочвайки се към звездолета.

ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

— Горе ръцете, Питка!

Несъмнено гласът принадлежеше на Рудолф Вълка. Питката познаваше психическата неустойчивост на Вълка и послушно вдигна ръце.

— Обърни се!

Питката се обърна с лице към гангстера.

— Не се приближавай!

Дулото на пистолета в ръката на Вълка трепна и Питката благоразумно преустанови опитите си да се приближи до противника.

— Шегите, Питка, свършиха. Давай парите или ще стане лошо!

Рудолф Вълка изплю дъвката и хвърли в устата си нова порция „Насладата на Гудуин“. Питката мълчеше.

— Е, хубаво, помълчи, помисли. Няма къде да избягаш. Стига си скачал по планетите. На Малкия принц ще ми се правиш, а? За какво удари Заека по главата? Той, бедният, и така нямаше много мозък, а ти го лиши и от последните му остатъци! Аз бих те плеснал, но шефът не позволява. А може би все пак да те плесна, а?

Рудолф Вълка не познаваше прийомите на каратето и дясната пета на Питката веднага накара да млъкне изпадналия в ораторска еуфория гангстер.

ПЕТА ЧАСТ

Исидро Мечката бе висок и дебел. Редица години майките плашеха с неговото име непослушните си деца и Питката се чувствуваше неуверено под прицела на насочения към него от стария бандит бластер.

— Нима ще стреляш, Исидро? — Питката гледаше гангстера право в очите. — Спомни си, че именно ти си ме учил да държа правилно пистолета, ти беше моя наставник, когато изкормих първия си сейф! Винаги съм се гордял, че моят кръстник е самия Исидро Мечката!

— Джими, Бог е свидетел, че нямам нищо лично против теб — въздъхна Мечката, — ти си ми почти като син. Но какво да правя? Вече не съм толкова млад, а никой не смята да ми изплаща пенсия — целият ми живот мина извън фирмата на Арчи Гудуин. Такива ми ти работи, Джими. Ако не ми дадеш брилянтите, ще стрелям. Така иска шефът.

— Е, какво пък — погледът на Питката беше прям и печален, — да става каквото ще става!

Джими Питката беше три пъти по-млад от Исидро Мечката и реакцията му бе три пъти по-бърза. Малката драскотина върху лявата буза само подчерта суровата красота на Питката, а Исидро Мечката тежко рухна по гръб.

ШЕСТА ЧАСТ

— Здравей, малкия!

Джими се огледа. Ярка блондинка го гледаше срамежливо. „38–22–38 — с вярно око прецени Питката, — шик!“

— Аз съм Питката... започна той, но красавицата грациозно посочи с пръст звездолета.

— Твоя ли е каруцата? — осведоми се тя. — Може би ще ми разкажеш нещо в нея? Аз съм Анет Лисицата.

АГ–15 на Питката се издигна рязко, но като почувства върху коляното си гъвкавите пръсти на Анет, Джими разбра, че да разказва подробно в такива обстоятелства е трудно и насочи звездолета към едно уютно плажче на брега на лазурния океан.

СЕДМА ЧАСТ

Джими се пробуди с чувството, че нещо му липсва. Това бе странно, защото Питката заспа, чувствайки се като властелин на Вселената. Животът му беше на мястото си. Липсваха дреболии — звездолета, дрехите... Освен това коварната Лисица се бе възползвала от навика на Джими да спи с отворена уста и го бе избавила от бремето да притежава брилянтови зъби.

„Жалко, че не се възползвах от услугите на хипнотизаторската фирма «Сънищата на Гудуин»“ — мимоходом си помисли Питката, претърсвайки храстите.

Джими не се съмняваше, че ще си върне изгубеното съкровище. Въпросът беше за кого работи Лисицата — за Франческо Дядото или беше свободно рееща се птица? Как да я открие? Това Питката не знаеше.

В храстите намери смачкан вестник и с титановия зъб, единствен оставен му от лисицата, отрязва парче гъвкава лиана, привърза с нея вестника на кръста си, критично огледа костюма си, махна с ръка: „Ще мина за хипи, протестиращо против всеобщата грамотност“ — и решително обърна гръб на океана.

Утрото завари Питката на брега на прозрачен ручей. Джими се изми, внимателно разреса със суха клечка вълнистите си къдри и разгърна вестника, който заменяше празничния му костюм. Джими Питката беше свикнал да започва деня с четенето на нов вестник.

Погледът му попадна върху едно обявление.

„АКО ИСКАТЕ ДА КУПИТЕ ТАНК!
АКО В ДОМА ВИ СА СЕ ПОЯВИЛИ
ПРИВИДЕНИЯ!
АКО ИМАТЕ НУЖДА ОТ ПРОТИВОЗАЧАТЪЧНИ
СРЕДСТВА!

АКО ИСКАТЕ ДА ОТКРИЕТЕ КОЙТО
ПОЖЕЛАЕТЕ ОБИТАТЕЛ НА ВСЕЛЕНАТА!

ОБЪРНЕТЕ СЕ КЪМ НАЙ-БЛИЗКОТО
ОТДЕЛЕНИЕ НА НАЙ-ДОБРИЯ ПРИЯТЕЛ НА ВСЕКИ
ОБИТАТЕЛ НА ВСЕЛЕНАТА — ФИРМАТА «АРЧИ
ГУДУИН»!

ВЪВ ВСЯКО НАСЕЛЕНО МЯСТО НА ВСЯКА
ПЛАНЕТА!“

Питката още веднаж се вгледа във вестникарските страници и се плесна по челото.

— Мухльо, как можа да забравиш за фирмата на Гудуин? — решително се насочи към селцето, което се виждаше на ниския хълм.

ЕПИЛОГ

Сър Арчибалд Гудуин небрежно пусна върху масата листовете, донесени му от господин Пигинс. Лявата му длан ласкаво докосна дясната. Великият Гудуин ръкопляскаше! Великият Гудуин се усмихваше! Великият Гудуин беше стигнал дотам, че каза на седящия срещу него господин Пигинс няколко думи.

— Не е лошо. Ненатрапчиво, но настойчиво. Смятай, че рекламният ти проспект е заинтересувал фирмата „Арчи Гудуин и Господ Бог“.

Публикувано във вестник „Нова Орбита“, броеве 27–28,29-30/1993 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.